

Honderd jaar later

Ons dorp, dat de groten oorlog van veertien-achttien ongeschonden overleefd heeft, ligt nu, honderd jaar later, helemaal opengereten. Ik stel u gerust, doden zijn er nog niet gevallen. Kom deze zomer op uwe mountainbike niet al te roekeloos ons dorp binnengereden. Vraag me geen uitleg over putten en bulten in 't wegdek en over blootliggende kabels en buizen. Straks komen er nog diepe sleuven bij, om uiteindelijk het regenwater te scheiden van het vuil water. Er is hier al wat gegraven en geschraapt geweest! Er heeft hier een machien rondgereden, een soort omgebouwde russische oorlogstank op rupsbanden. Wat een stinkende bastaard! Heel ons huis daverde. Zo'n beproeving heeft ons huis, gebouwd in 1864, nog niet meegemaakt. De koffielepeltjes trilden vervaarlijk in de tassen, er viel een kader van de muur en mijn garagepoort kon niet meer dicht. Ik ben godzijdank timmerman genoeg om een reep van mijn poort af te zagen zodat ze weer sluit. Ze hebben hier al diepe putten gegraven en weer toegesmeten, er zijn al veel vrachtwagens ten tonele verschenen met aarde en met steenslag, er zijn hier verkeerde buizen gelost en drie weken later weer opgeladen en nog steeds niet vervangen door de juiste exemplaren. Ze hebben hier een gat geboord in de grond, een gat van tweehonderd meter, als 't niet meer is, ze hebben er een buis doorgetrokken. Hier aan mijn voordeur verdween die buis in de grond, om tweehonderd meter verder weer boven te komen. Er zijn hier betonmolens gearriveerd die onnoemelijk veel kubieke meters gestort hebben, alles netjes verborgen onder de grond, zelfs een stuk per vergissing boven de grond. A propos, wat doet die reusachtige kraan hier al die werkloze maanden nog altijd. Van werkvolk gesproken, we hebben al heel wat potige kerels gezien. We hoorden Frans en Pools, zelfs een werkmans met een aantwaarps accent. Ik wist niet dat daar ook werkmensen woonden, die dan, o schande, in West-Vlaanderen hunne kost moeten verdienen. Op een dag waren hier twee Turken bezig, een Mustafa en een Djemal. Ze moesten een zwaar stuk beton op zijn precieze plek laten zakken, er moesten stalen bouten in bevestigd worden, maar owee owee, de bouten waren te lang en ze hadden geen ijzerzaag in hun bazatse en de juiste moeren al evenmin. Zou die vreemde baardman met al zijn stenen en rare beelden voor zijn deur ons niet kunnen helpen. Ik was gecharmeerd door hun goed verstaanbaar Turks Gents. In mijn atelier werd de klus geklaard. 'k Heb hen dan nog vier moeren cadeau gedaan, zodat die bouten nooit meer in der eeuwigheid zullen loskomen. Dankuwel, 't is zonder dank. Een pintje bijvoorbeeld in ons ondanks alles zeer bereikbaar dorpscafé... 't ware aangenaam. Op een dag maakten ze een kuil langs het kerkhof... hebben ze te diep en te scheef gegraven, of is een van de lang geleden begraven dorpsgenoten in zijn skeletachtige toestand een beetje gaan rondkruipen... staat daar plots een jonge gast, van duidelijk noord afrikaanse afkomst, met een paar menselijke knoken op zijn schup. Die jongen,

misschien wel een vrome moslim, wist er geen raad mee. Hij leek me zelfs wat verschrikt. Ik weet niet precies wat de heilige Koran adviseert in zo'n noodsituatie. Ik heb de jongen verlost van zijn gewetensprobleem en de knoken zachtjes over de haag tussen de graven in de aarde gestopt. Best mogelijk dat ze op eigen houtje weer teruggekropen zijn in de eigen kuil. Wie zal 't zeggen, wat daar allemaal rommelt en rammelt diep onder de aarde. Beseffen die grondwerkers wel hoe ze de rust verstoren niet alleen van ons, nog levende dorpelingen maar ook van onze dode zielen!

Zo gaan we de zomer tegemoet, met gerammel en gerommel in het dorp, met gescheurde muren en verzakte garagepoorten, met putten en bulten in 't wegdek, met een reusachtige kraan waaraan een bak hangt te wiegen. Ons dorp, ontoegankelijk, behalve voor plaatselijk verkeer. Maar ik stel u gerust, onze herberg blijft bereikbaar. Als de cafébaas dit zal lezen zal hij mij een pint trakteren. Ik herhaal...onze herberg blijft bereikbaar...ik herhaal...onze herberg blijft bereikbaar...ik herhaal...

Willem Vermandere